

47. *Het duel*

'Ik zeg je, jongetje, ik heb hem nu al twee keer gevangen. Met pepermunt.' De kleine dikke man staat met een rood aangelopen gelaat tegen de tapkast geleund. Het 'jongetje' is twee meter hoog met een reusachtige borst, luisterend naar de naam Toon. Hij zucht diep en zegt op vermoeide toon: 'Je ouwehoert, Ko, dat beest waar ik het over heb is helemaal niet te vangen, niet met pepermunt, niet met honing, niet met bosbessen of wat voor andere rommel jullie tegenwoordig aan je haak hangen.'

'Toon, jongen, boilies hang je niet aan je haak, maar aan een draadje.'

'Ach, schei nou uit met die onzin. Die karpers lachen zich toch een bult om dat snoepgoed van jou. Straks ga je nog met een draadje met kaneelstokken en schuimpjes vissen. En die karpers maar trekken. Weet je, Ko, daar moet je mee naar de kermis. Mag je meedoen met het Jordaanvissen in de Brouwersgracht!' Met een vies gezicht drinkt Toon zijn pilsje. 'Weet je wat het met jou is, Toon,' teemt Ko verder, 'jij gaat niet met je tijd mee. Dat gepiel met dat ouderwetse piepertje is uit de tijd, man! Je vist toch ook niet meer met een bamboestok!'

'Daar zou ik nog altijd meer mee vangen dan jij met die moderne flauwekul. Wat zeg ik, met een bezemsteel win ik het nog van je als jij met dat snoepgoed vist!' De ruzie heeft inmiddels de aandacht van de overige bezoekers van het café getrokken. Waar gaat het nou helemaal om? Toon beweert dat er in 'zijn' water een reusachtige karper rondzwemt, die niet met een boilie gevangen kan worden en Ko, die in datzelfde water vist, beweert het tegendeel. Zo komt de ruzie in de wereld. 'Waarom vechten jullie het niet uit?' vraagt Bolle Jan, die erbij is komen staan. De twee kemphanen staan elkaar even verbaasd aan te kijken, want ze mogen dan wat onenigheid hebben, het moet wel leuk blijven! Trouwens, wie Toon Klappe wil uitdagen moet een gaatje in zijn hoofd hebben. Toon is oud-kampioen boksen in het zwaargewicht. Doodgoeie jongen, maar je moet niet onder zijn rechtse uppercut komen. Daar heeft hij al heel wat boksters in één klap mee gevloerd. Bolle Jan zet het direct recht.

'Met vissen natuurlijk. Toon op de pieper, Ko op de boilie. En dan de een op de ander zijn stek. Dat is het eerlijkst. Dan zien we wel wie er gelijk heeft. We zetten er een kratje bier op.' De gezichten van de twee ontspannen zich. Ze kunnen natuurlijk voor hun fatsoen niet meteen akkoord gaan met het voorstel, maar na enige ruggespraak met enkele vertrouwelingen en nog een paar potjes bier komt er een afspraak voor een heus visduel.

Een paar dagen later zitten Ko en Toon in alle vroegte tussen het riet. Toon op Ko zijn stek en omgekeerd. Er zit ongeveer dertig meter tussen en in het midden zit Bolle Jan op een stoeltje in het gras. Hij is de scheidsrechter. Het water van de poel ligt er mooi bij. De opgaande zon kleurt het water rozerood. Het belooft een prachtige nazomerdag te worden. Mooier weer kunnen de duellisten zich niet wensen. En de karper? Dat valt tegen. Er gebeurt niets. Geen spoor van azende vis. Urenlang niets. Toon heeft woord gehouden. Hij heeft een stokoude bamboehengel van zolder gehaald, bijna een bezemsteel. Maar omdat hij de wedstrijd toch ook niet bij voorbaat wil verliezen, heeft hij er een paar ogen op gemonteerd en een greep voor een rail. Het is geen gezicht en Toon liep er ook een beetje geheimzinnig mee naar de waterkant; maar Bolle Jan keurde zijn constructie goed. En Ko? Die zit met zijn moderne grafiethengel, volautomatische rail en kist vol bont gekleurde boilies in het volste vertrouwen op de karper te wachten. Maar de goede toeschouwer ziet dat hij na een uurtje loos vissen toch maar zijn experimentele pepermuntboilie vervangen heeft door een wat minder geprononceerd geurtje. Bolle Jan vertrouwt het niet helemaal. Ko zit toch niet stiekem met een op een boilie lijkend aardappeltje te vissen? Hij loopt het dijkje af en vraagt Ko of hij zijn aas even mag zien. Maar nee, het blijkt een op een pieper lijkende boilie te zijn. Voor het evenwicht en zijn neutraliteit gaat hij ook even bij Toon kijken. Alles kits. Bolle Jan neemt met

een gerust hart zijn plaats op het stoeltje weer in. Het is een prachtige morgen en Bolle Jan is geen scherpstrijper, hij wil het niet op het spits drijven. Hij gaat er van uit dat de twee mannen eerlijk spel spelen. De zon klimt hoger en de leeuwerik gaat mee. Het gras begint zoet te geuren. De hoed van Bolle Jan zakt over zijn gezicht. Hij sluimert weg. Toon is de eerste die het door heeft. Hij kijkt voorzichtig achterom. Dan kijkt hij naar Ko, die inmiddels ook ontdekt heeft dat Bolle Jan zichzelf even van binnen aan het bekijken is. Hun blikken kruisen elkaar. Ko ziet de vreemde hengel van Toon en moet er om lachen. Toon ziet de doos met de vele kleurtjes boilies van Ko en grinnikt. Beide beginnen ze het komische van de toestand in te zien. Daar zitten ze nu. De twee beste karpervissers van de club. Van oudsher goeie vrienden. Zitten zich nu onder het wakend oog(wat heet...) van een erkende prutser in het vissen, want zo staat Bolle Jan bekend, uit te sloven. Als eerste staat Toon op. Maar Ko blijft ook niet zitten. Ze komen elkaar tegen bij de intussen luid ronkende Bolle Jan. Zijn dikke buik deint op en neer op de golfslag van zijn ademhaling. Hij heet niet voor niets Bolle Jan. 'Zeg Ko, ' begint Toon, 'dit zit mij helemaal niet lekker. Moet dat zo nog lang doorgaan? Hij zit te maffen en wij staan straks voor joker. Heb jij wat gevangen?' Ko schudt zijn hoofd. 'Niks, geen stootje leven. Maar ik heb wel een ideetje.' Hij werpt een blik op de snurkende Bolle Jan en wijst dan in de richting van het bruggetje dat over de sloot ligt die naar de plas leidt. 'Zie je dat joch daar? Die heb ik daarnet een stevige karper zien vangen.' Toon kijkt in de aangeven richting. Vlak naast het bruggetje zit een jongen van een jaar of twaalf met een eenvoudig hengeltje te vissen. In het water hangt een klein leefnet. ' We moeten die karper van die jongen even lenen voor een foto.' zegt Ko en hij pakt het fototoestel dat Bolle Jan op zijn tas heeft gelegd. Het dringt niet direct tot Toon door wat Ko van plan is. ' Geintje jongen. We maken twee foto's,' legt Ko uit. 'Een van jou en een van mij. Elk op onze eigen stek. Hebben we meteen een andere achtergrond. We houden dan die karper in onze handen. Jij een beetje scheef de ene kant, ik de andere kant. Beetje andere hoek en andere belichting. Dan lijkt het alsof we allebei een karper gevangen hebben.' Toon kijkt Ko vragend aan. 'Denk je dat Bolle Jan daarin trapt?' Maar Ko is al op weg naar de jongen bij het bruggetje. Hij blijft even belangstellend staan kijken bij de jongen. Hij vist met een pluim brood onder een klein dobbertje. 'Ik zag dat je een karper hebt gevangen,' zegt Ko. 'Mooi werk!' De jongen kijkt even op naar Ko. 'Het is niet zo'n grote hoor. Ik dacht eerst dat het een dikke voorn was. Ik vis hier altijd op voorntjes, eik vang ook wel eens een brasem . Dit is de eerste keer dat ik een karper heb gevangen.' Ko stapt naar beneden en gaat naast de jongen staan. 'Mag ik hem eens zien?' vraagt hij. De jongen haalt het leefnet op. Er spartelt een vis van behoorlijk omvang in het net. Met goudgele schubben en een grote bek. 'Spiegelkarper,' zegt Ko. 'Mag ik hem even van je lenen? Voor een foto. Je krijgt hem direct weer terug. De jongen kijkt Ko niet begrijpend aan. Deze heeft ondertussen brutaalweg het leefnet opgetild en de karper eruit gehaald. 'Gaat u hem meten of wegen?' vraagt de jongen nieuwsgierig. Ko mompelt vaag dat hij dat straks wel wil doen, maar dat ze nu eerst een foto willen maken om een grapje uit te halen met die slapende man, die verderop op zijn stoeltje zo luid snurkt dat het hier helemaal hoorbaar is. De jongen snapt er natuurlijk geen hout van. Maar Ko rent weg, de karper spartelend onder zijn arm, de jongen verbouwereerd achterlatend. Bij zijn stek aangekomen beduidt hij Toon dat hij snel de foto moet maken en zoals ze afgesproken hebben doet hij datzelfde bij Toon op diens stek. Daarna snelt hij weer terug naar het bruggetje. De hele actie heeft maar een paar minuten geduurd. De jongen heeft nauwelijks tijd gehad van zijn verbazing te bekomen of Ko staat weer bij hem, doet de vis weer in zijn leefnet en bedankt hem. Daarna pakken ze hun spullen in. Toon geeft Bolle Jan een zetje. Die schrikt op uit zijn dutje en kijkt hij in de grijnzende gezichten van de twee mannen. 'Lekker geslapen,' vraagt Toon meesmuilend.

Bolle Jan onderdrukt een vloek. 'Fijn weertje, niet,' zegt Toon poeslief. Bolle Jan rekt zich uit. 'Zijn jullie klaar? Wie heeft gewonnen?' vraagt hij slaperig. 'Waar is de vangst?' Ko geeft Bolle Jan het fototoestel. 'Op de foto,' zegt hij. Bolle Jan priegelt wat aan een knopje en ziet dan de foto's van Ko en Jan. 'Allebei een knolletje,' zegt Ko. 'Dus het is onbeslist.' Bolle Jan is nog niet helemaal bij zijn positieven, maar ergens in zijn binnenste begint er een klein belletje te rinkelen. De heren staan er te poeslief bij, vergeleken met hun aanvaring in het café, de aanleiding tot dit hele gedoe. Hij kijkt onderzoekend van de een naar de ander. Maar ze geven geen krimp. Dan ineens komt de jongen van het bruggetje met zijn leefnet aangerend. 'Mijnheer,' roept de jongen tegen Ko. 'U heeft mij toch beloofd dat u na uw foto mijn karper zou meten en wegen? Ik ga zo naar huis. Wilt u dat nu even doen?' Nu rinkelt het belletje bij Bolle Jan luid en duidelijk. Hij pakt zijn fototoestel en vraagt de jongen om met de karper te poseren. Hij maakt een foto van de jongen met de vis in zijn armen. 'Geef me je adres maar, dan stuur ik je de foto toe,' zegt hij tegen hem. Dan wendt hij zich tot Ko en Toon: 'Dat zijn dan drie foto's waar de jongens in het café van zullen smullen, nietwaar, kampioenen?' Dat laatste woord komt er druipend van sarcasme uit en treft de mannen als een stokslag tegen de schenen. Bolle Jan schuift zijn hoed hoog op zijn hoofd en kijkt de beide mannen grijnzend aan. De foto's hebben nog lang in het café gehangen met dit simpele onderschrift: *drie kampioenen, een echte en twee valse.*